

Прадавня пам'ять

Тетяна Булат

В старому лісі ніжно пахне хвоя,
Стоять тополі, сосни і дуби.
Колючки на ялині – страшна зброя
Для тих, хто завітав зібрати гриби.

Вже літ і літ, як ліс тут оселився.
Він різне бачив в ранішні роки:
Як чоловік до дерева молився,
Як від людської ліс вмирав руки...

Його земля порита на окопи,
Коли солдати в Другу світову
Робили в лісі земляні підкопи,
Сховатись щоб в погоду дощову.

Пройшли роки. Дерева розрослися,
Гілки листками ніжно шелестять,
Корінням в землю намертво врослися,
На варті тиші й спокою стоять.

Минуть роки, промчать десятиліття,
Погода зміниться, не лишаться сліди...
Та не зітреться пам'ять крізь століття
У лісу, що шумітиме завжди!